

Hồi 27

Hắc Thạch

Trời vẫn trong xanh, có mây trắng nắng tươi, xa xa vẫn vọng lại tiếng lao xao của chốn thị tứ, nhưng tất cả những thứ này không thuộc về thế giới của Mã Như Long, như thế cách xa rất xa. Trong mắt Mã Như Long lúc này, chỉ thấy một khoảng tử địa. Y kinh hãi nhìn quanh, không suy ra được điều gì.

Rất may Mã Như Long vừa quay đầu lại thì lão Trương thật thà cũng vừa thức tỉnh, chẳng biết tỉnh giấc ngủ, tỉnh giấc sầu, hay tỉnh giấc say? Có lúc tỉnh táo không bằng ngủ vùi hay say khướt, bởi vừa mở mắt ra lão Trương cũng tỏ ra kinh ngạc.

Mã Như Long lập tức hỏi y:

- Người có thấy gì không?
- Ta chẳng thấy gì cả.

"Không thấy gì cả", chắc chắn so với "thấy được bất cứ thứ gì" đều đáng sợ hơn, con người luôn luôn hãi sợ những thứ không hiểu, không cảm nhận được.

Mã Như Long lại nói:

- Cho dù bọn họ muốn dim chết chúng ta tại đây, cũng đâu cần dọn nhà cửa chung quanh sạch cả, họ có thể dùng những căn nhà chung quanh đây để ẩn thân.

Mã Như Long không nghĩ ra tại sao bao nhiêu căn nhà bị phá sạch, y hy vọng lão Trương thật thà có thể giải đáp. Lão Trương chưa kịp mở miệng trả lời, lại có hai mươi tám đại hán nhẹ bước lướt nhanh vào hẻm.

Mã Như Long nhận ra họ chẳng phải hai mươi tám người lúc nãy, nhưng cũng cùng một cỡ trai tráng, mặc cùng loại áo bó sát thân. Tuy nhiên trong tay họ không phải cầm túi vải, mà là giỏ tre, trong giỏ chứa đầy những viên đá tròn đen tuyền, trơn bóng, đen láy như những viên hắc châu.

Mã Như Long chưa bao giờ thấy qua loại đá này, cũng không nhận ra những đại hán kia là thuộc hạ của ai. Loại hắc thạch này không phải dễ có được, muốn tìm một vài viên đã không dễ. Cũng như huấn luyện được một đội ngũ thuộc hạ như nhóm đại hán kia cũng không phải chuyện tầm thường. Điều kỳ quái là họ đều đặt những viên hắc thạch kia xuống đất xếp kế nhau.

Mọi cử động của các đại hán rất chính xác, nhanh nhẹn, đều tay, chẳng mấy chốc khoảng đất trống bùn lầy đã được lấp bằng đá đen. Hai mươi tám chiếc giỏ tre đã trống không, nhóm đại hán nhanh chóng phóng bước lướt ra. Lập tức lại có hai mươi tám thanh niên trang phục giống hệt như nhóm trước, cũng mang cùng một loại hắc thạch lướt vào. Mã Như Long định hỏi lão Trương xem y có biết chủ nhân của họ là ai?

Đang làm trò gì?

Mã Như Long chưa hỏi thì bỗng phát hiện ra mặt lão Trương thật thà đã thay đổi khác thường, đôi mắt vô hồn giờ đã biểu lộ sự khiếp sợ cùng cực. Lão Trương bỗng xông ra kéo cửa tiệm đóng sầm lại, sau đó kéo Mã Như Long chạy ngược vào phòng trong.

Bên trong phòng rất mù mờ, ba người trong phòng xem ra càng tiều tụy, mệt mỏi hơn lúc nãy. Lão Trương lấy trong áo ra một bình nhỏ bằng gỗ đen đưa cho Thiết Chấn Thiên, giọng nói rất cấp bách:

- Cái này cho ngươi dùng, hãy nhai nuốt lấy một nửa, còn một nửa giữ lại.

Thiết Chấn Thiên vội hỏi:

- Đây là thứ gì?

- Đây là Bích Ngọc Châu. Trong vòng nửa tiếng, thương thế của ngươi sẽ bớt được phân nửa, chờ đến hoàng hôn ngươi dùng nửa phần còn lại, thì có thể hồi phục tám phần mười khí lực.

Lão Trương bỗng thở dài nói thêm:

- Chỉ hy vọng ngươi có thể sống đến lúc ấy.

Đôi mắt Thiết Chấn Thiên sáng rực lên. Y cảm trong tay linh dược duy nhất trong thiên hạ có thể cứu được mình, cũng là thứ thuốc quý nhất nhì trên đời. Nhưng y không vội nuốt ngay, bởi y muốn hỏi cho rõ một chuyện:

- Các hạ là ai? Tại sao lại có Bích Ngọc Châu?

- Điều đó không liên hệ đến ngươi.

Thiết Chấn Thiên đáp gằn từng chữ:

- Rất có liên can chứ. Trong đời Thiết mỗ chưa từng chịu ơn ai mà không biết rõ ngọn ngành. Nếu Thiết mỗ không biết các hạ là ai, làm sao có thể nhận linh dược?

Y là một nam tử hán ân oán phân minh, thà chết chứ không đổi tính.

Mã Như Long đột nhiên xen vào:

- Thiết huynh cứ lấy thuốc của lão Trương, cứ chịu ơn y mà không cần báo đáp.

- Tại sao?

- Vì y là bạn của đệ, Thiết huynh cũng vậy. Giữa bằng hữu với nhau chuyện giúp đỡ không cần nói đến hai chữ "báo đáp".

Thiết Chân Thiên không nói thêm chữ nào, mở bình lấy nửa phần thuốc nhai nuốt.

Vương Vạn Võ bỗng nhiên thở dài nói:

- Thiết Chân Thiên, bây giờ ngươi có giết ta, ta chết cũng không tiếc.

Đó là vì bây giờ họ Vương đã biết người đánh bại y lúc này chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt. Chỉ có môn hạ của Bích Ngọc Sơn Trang mới có Bích Ngọc Châu. Y bại dưới tay môn hạ Bích Ngọc Sơn Trang cũng chẳng phải chuyện đáng xấu hổ, đã bại thì chết cũng không oán than.

Những điều này tuy Vương Vạn Võ không nói ra, song Thiết Chân Thiên đã thấu hiểu.

Bây giờ mọi người đều tin rằng lão Trương là môn hạ của Bích Ngọc Sơn Trang.

Mấy trăm năm nay, môn hạ Bích Ngọc Sơn Trang chẳng hề có nam đệ tử, lão Trương thật thà chắc chắn cũng là một nữ nhân cải nam trang.

Mã Như Long chăm chú nhìn lão Trương, nói từng chữ một:

- Bây giờ phải chăng đã đến lúc cô chịu thừa nhận?

- Thừa nhận gì?

- Thừa nhận mình là Đại Uyển?

Lão Trương cuối cùng thở dài nhẹ, nói:

- Đúng vậy, tôi chính là Đại Uyển.

Lão Trương thật thà quả nhiên là Đại Uyển, một Đại Uyển bằng xương bằng thịt, dám nói dám làm, một Đại Uyển mà Mã Như Long vẫn ngày đêm nhớ nhung. Chẳng hiểu cô có nhớ Mã Như Long chăng?

Nếu cả hai cùng nhớ nhau, tại sao Đại Uyển không cho Mã Như Long biết cô chính là người y đang tưởng nhớ?

Mã Như Long không hiểu được. Tâm tư nữ nhân, nam nhân chẳng thể hiểu nổi.

Đại Uyển đưa tay ra, đầu ngón tay khẽ chạm vào tay Mã Như Long thì vội thu về.

Không ai tự kiềm chế tình cảm của mình bằng Đại Uyển.

Cô lạnh lùng nói:

- Khí lực của Thiết Chấn Thiên sắp hồi phục, Vương Vạn Võ không đáng chết, công tử cũng không cần chết. Chỉ cần có một cơ hội thì các người đều vượt ra được.

Mã Như Long cũng gắng hết sức khống chế chính mình, song cũng không nhịn được vụt hỏi:

- Còn cô?

- Tôi ...

Tạ Ngọc Luân bất chợt kêu lớn:

- Tại sao các người không hỏi ta? Còn ta phải làm sao?

Đại Uyển rút cuộc quay sang nhìn Tạ Ngọc Luân, trong mắt Tạ tiểu thư chứa đầy niềm phẫn nộ, oán hận, xen lẫn khiếp sợ.

Tạ Ngọc Luân giận dữ nói:

- Tại sao ngươi hại ta biến dạng như thế này?

Đại Uyển đáp:

- Tôi thật đối xử không phải với tiểu thư, nhưng tiểu thư phải nhất định tin tôi, tôi quyết không cố ý hại tiểu thư.

- Tại sao ngươi phải làm như vậy?

- Tại vì tôi không thể để cho tiểu thư về làm vợ Khuru Phụng Thành.

Đại Uyển tiếp tục nói:

- Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi quyết không thể để tiểu thư lấy phải một kẻ âm trầm độc ác như thế.

Mã Như Long thất thanh hỏi:

- Cô ấy là con gái Bích Ngọc phu nhân sao?

- Đúng vậy. Tạ phu nhân triệu Tứ Công Tử đến Hàn Mai Cốc để kén chọn chồng tốt cho tiểu thư.

- Hôm đó cô cũng có mặt?

Đại Uyển gật đầu:

- Hôm đó chẳng những tôi có mặt, mà còn tận mắt nhìn thấy mọi diễn tiến.

Bất luận ai chứng kiến mọi việc xảy ra hôm ấy, hẳn đều cho là Mã Như Long chính là hung thủ.

Đại Uyển nói tiếp:

- Nhưng tôi nhận thấy bên trong tất phải có cơ mưu khác, vì có quá nhiều sự trùng hợp.

Huyết mộ dưới đất, miếng ngọc của Tiểu Uyển, mũi thương của Kim Chân Lâm đâm trúng ngay miếng ngọc, sự xuất hiện đúng lúc của Tuyệt Đại Sư và Bành Thiên Bá ... tất cả đều là những trùng hợp quá khéo. Quá nhiều việc tấu xảo, thường là đã có người đặc biệt an bày.

- Tạ phu nhân bảo tôi đến Hàn Mai Cốc là để giúp phu nhân chọn rể, việc này quan hệ đến việc chung thân đại sự, hạnh phúc cả đời của tiểu thư. Tôi không thể quyết định hời hợt được.

Đại Uyển chăm chú nhìn Mã Như Long:

- Do đó, tôi cố để cho công tử trốn thoát, để thử công tử là người thế nào?

Thử thách đầu tiên của Đại Uyển là cố tình vui mình trong tuyết đưa một tay ra.

- Nếu lúc ấy công tử không dừng lại cứu tôi, thì công tử hẳn đã chết dưới tay tôi.

Một hung thủ chạy trốn, chắc chắn không mạo hiểm dừng lại để cứu một cô gái lạ mặt.

Sau đó Đại Uyển vẫn tiếp tục thử thách và quan sát Mã Như Long.

- Sau nhiều lần thử thách, tôi mới tin công tử quyết chẳng phải kẻ âm hiểm độc ác, lúc ấy tôi bắt đầu nghi ngờ Khuru Phụng Thành. Chỉ tiếc là kế hoạch này quá kín đáo khéo léo, tôi không bắt được chút sơ hở nào của họ Khuru. Tuy biết công tử bị hàm oan, cũng chẳng có cách nào giải tội.

Đại Uyển khẽ thở dài:

- Bởi vì tôi hoàn toàn không có chứng cứ, nếu muốn Tạ phu nhân tin rằng công tử vô can, nhất định phải có bằng chứng.

Mã Như Long gượng cười:

- Cho dù Bích Ngọc phu nhân chịu tin ta, thì nhóm Tuyệt Đại Sư cũng không bỏ qua cho ta.

Một kẻ đã bị các bậc trọng vọng trên giang hồ nhận diện là hung thủ, làm sao có thể trở thành rể đông sàng của Bích Ngọc Sơn Trang.

Đại Uyển nói:

- Về sau tôi mới biết, ngay lúc tôi còn đi chung với công tử, thì Tạ phu nhân đã quyết định chọn Khuru Phụng Thành làm rể, thậm chí đã chọn ngày hôn lễ.

Vương Vạn Võ bắt chợt xen vào:

- Việc này hình như tôi có nghe qua.

- Tạ phu nhân đã quyết định làm việc gì thì rất hiếm khi đổi ý. Trừ phi tôi tìm được bằng chứng chỉ rõ âm mưu của họ Khuru.

Đại Uyển không tìm được. Khuru Phụng Thành xếp đặt mọi việc không chỗ sơ hở.

Điểm khéo nhất là rõ ràng họ Khuru đã kể cho Mã Như Long nghe mọi việc, nhưng nếu Mã Như Long nói ra thì chẳng có ai tin. Chẳng những không tin, mà không chừng còn cho rằng y cố tình gia hại Khuru Phụng Thành, đâm ra lại càng tin rằng y chính là hung thủ. Khuru Phụng Thành đặt mình vào chỗ chết, sau đó thoát thân một cách khéo léo, cũng bởi hẳn hiểu rõ tâm lý con người.

Đại Uyển lại than dài:

- Kế hoạch của họ Khuru quá chu mật, đến tôi cũng không thể không bội phục hẳn, nhưng tôi không cam tâm đứng nhìn hẳn cười đại tiểu thư.

Tạ Ngọc Luân cũng bất giác thở dài:

- Lúc đó ta đã xuất trang, chẳng phải đi tìm Khuru Phụng Thành, mà là đi tìm người.

Đại Uyển dụ giọng:

- Tôi biết, bất kể miệng tiểu thư nói gì, trong bụng tiểu thư vẫn coi tôi như tử muội.

Tạ Ngọc Luân gượng cười:

- Nhưng ta thật không ngờ người lại xuất thủ không chế ta.

- Tôi chỉ có cách đó.

Bởi Đại Uyển cần thời gian tìm chứng cứ, cô phải làm lỡ hôn kỳ mà Tạ phu nhân đã quyết định. Nếu tân nương đột nhiên thất tung, hôn lễ đương nhiên chẳng thể cử hành.

- Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cách tốt nhất là đem cả tiểu thư và Mã công tử giấu kín, để kẻ khác không tìm ra, cũng để tiểu thư dần dần thấu hiểu Mã công tử là người ra sao.

Dùng một chút, Đại Uyển giải thích:

- Tôi cố ý để cho y biết tiểu thư là một cô gái xinh đẹp, chính là một kẻ thử thách y, trong lúc tắt đèn, y có cảm lòng được chẳng.

Tạ Ngọc Luân tiếp lời:

- Do đó người cũng đến ở chung với chúng ta, bởi vì người vẫn chưa an tâm.

Đại Uyển thừa nhận:

- Nếu y dám động đến tiểu thư, thì tôi cũng không để y sống đến bây giờ.

Tạ Ngọc Luân lại khẽ thở dài, giọng nói dịu xuống:

- Người không nhìn lầm y đâu, y đích thực không phải kẻ xấu !

Mã Như Long vẫn im lặng lắng nghe, những máu chột trong câu chuyện, đến lúc này y mới biết rõ.

Thiết Chấn Thiên bỗng thở dài thườn thọt:

- Hắn vốn là người tốt, việc này vốn cũng là điều tốt, chỉ tiếc hắn đã chọn phải bạn xấu.

Mã Như Long đáp:

- Bạn là bạn, không phân biệt xấu tốt, bởi vì bạn chỉ có một hạng, nếu Thiết huynh đối xử không phải với đệ, bán rẻ đệ, thì huynh vốn đã không phải bằng hữu của đệ, không xứng dùng hai chữ ấy.

Thái độ của Mã Như Long rất trang trọng:

- Đệ không tin thần phật, chỉ tin bằng hữu.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Ta hiểu ý lão đệ, nhưng nếu lão đệ chẳng kết phải một bằng hữu như ta, thì đã không bị lộ hình, bất kể thế nào thì ta cũng đã liên lụy đến lão đệ.

Mã Như Long hỏi:

- Thiết huynh phải chăng hồi hận đã quen đệ, hay là muốn đệ phải hồi hận quen huynh?

- Ta không hồi hận, ta biết lão đệ cũng vậy.

Trong tình bạn vốn không có hai chữ hồi hận.

Vương Vạn Võ đột nhiên thở dài:

- Nhìn thấy các vị như vậy, ta mới biết cả đời ta chưa thực sự có một người bạn.

Bí mật của Mã Như Long quả thật vì Thiết Chấn Thiên mà bị bại lộ, còn Đại Uyển thì sao? Nếu chẳng phải vì Mã Như Long, thì có ai biết lão Trương thật thà là cô?

Có ai biết cô là môn hạ Bích Ngọc Sơn Trang? Nếu chẳng phải tại Mã Như Long, thì kế hoạch của cô tại sao phải bỏ dở nửa chừng? Nhưng cô không trách móc, cũng không hồi hận. Nếu không có Mã Như Long, thì cô đã không phải làm tất cả những việc này.

Mã Như Long lại hỏi Đại Uyển:

- Lúc bọn tại hạ bị vây hãm, màn sương xanh kia hẳn là do cô tung ra?

Đại Uyên giải thích:

- Đây chẳng phải là sương, mà là "Thúy Hàn Yên" của Bích Ngọc Sơn Trang, dày đặc hơn cả sương, nhưng cũng tỏa mau hơn sương, Hàn yên vừa tản ra thì chẳng thể thấy thứ gì cả.

- Cô thả Thúy Hàn Yên, cho nên bọn họ mới biết có người của Bích Ngọc Sơn Trang tại đây.

- Cũng vì họ biết có người của Bích Ngọc Sơn Trang tại đây, cho nên chẳng dám vọng động.

Đại Uyên lại nói thêm:

- Họ án binh bất động, thì chỉ cần chờ thêm một chút là chúng ta có thể có cơ hội, rất tiếc bây giờ tình thế đã thay đổi, chúng đã hết cơ hội an toàn thoát thân.

Mã Như Long hỏi:

- Vì sao?

Đại Uyên hỏi lại:

- Lúc này công tử thấy gì?

- Có sáu, bảy chục người mặc đồ đen.

- Còn có gì nữa?

- Còn thấy một đồng đá đen tuyền.